

РЕШЕНИЕ

№ 464

гр. София, 27.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 02.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5344** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Г. Д. Н. с ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-123 от 11.05.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата на Н. срещу Разпореждане № [ЕГН]/26 от 30.03.2018 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на § 4, ал.1 от ПЗР на КСО по заявление вх. №МП-139169 от 25.11.2014 г., тъй като удостоверителните документи за трудов стаж от първа категория труд, издадени и заверени от Ж. Г. Д. и ДФ „С.“ са приети за нередовни от външна страна и не са взети предвид при определяне на общата продължителност на стажа. Релевира доводи за незаконосъобразност на оспорените актове, поради допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ С. град чрез процесуален представител, оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна.

Г. Н. е подал заявление вх. № 2113-21-10313 от 22.11.2017 г. пред ТД НОИ С. град, с което е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. В хода на образуваното производство е изискано от контролните органи на ТП на НОИ - С. град да извършат проверка на фирма [фирма] с оглед удостоверяване на осигурителни периоди като самоосигуряващо се лице. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол №КВ-5-21-00360444/10.01.2018 г. Видно от съдържанието му се установява следното: след извършена проверка в информационната система и осигурителното досие, което се съхранява в ТП на НОИ - С. [населено място] е декларирал начало на осигуряване от 01.05.1996 г. като самоосигуряващо си лице чрез [фирма], Булстат[ЕИК], като е избрал да се осигурява за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт. Постъпили са данни за прекратяване на осигуряването от 01.01.2005 г. В информационната система на НОИ са установени данни за Г. Н. за декларирано начало на осигуряване от 01.01.2005 г. като самоосигуряващо се лице чрез [фирма], Булстат[ЕИК], за осигурителните рискове общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт.

Съгласно данните от Търговския регистър, осигурителят [фирма], Булстат[ЕИК] е регистрирано с Решение №1 от 10.06.2006 г. на ЕГС, ФО с управител и едноличен собственик на капитала Г. Н.. При извършена проверка в осигурителното досие на дружеството, съхранявано в ТП на НОИ-С. град е установено, че има подадена декларация от Н. на 17.06.2006 г., с която е заявено, че дружеството не е започвало дейност. В Регистъра на осигурените лица (Р.) се установяват подадени данни по чл.5, ал.4 от КСО за периода 01.01.2005 г. - 31.01.2006 г. с осигурителен доход 220,00 лева чрез [фирма], Булстат[ЕИК]. Предвид обстоятелството, че има данни за прекратяване на осигуряването от 01.01.2005 г. чрез [фирма] осигурителният стаж и доход на жалбоподателя за периода от 01.01.2005 г. до 31.01.2006 г. не се зачита и не се издава служебна бележка. За лицето има подадени данни в Р. за периода от 01.04.2009 г. до 31.12.2009 г. и от 01.01.2010 г. до 31.10.2010 г. чрез [фирма], Булстат [ЕИК], но тъй като некоректно е декларирано начало на осигуряване от 01.01.2005 г., като самоосигуряващо се лице чрез [фирма], а последното е регистрирано 10.06.2006 г., осигурителен стаж и доход за цитираните периоди не е зачетен и не се издава служебна бележка. С оглед на констатациите при извършените проверки относно периодите на самоосигуряване е издадена служебна бележка за осигурителен стаж/доход на самоосигуряващото се лице за периодите от 01.01.1998г. до 31.01.1998 г. и от 01.01.2000 г. до 30.11.2004 г. като [фирма], Булстат[ЕИК]. С писмо изх.№2113-21-10313#1/14.12.2017 г. е изискано извършване на проверка в обединения осигурителен архив при ТП на НОИ -К. по приетите платежни ведомости на ДФ „С.“ предвид представените документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, издадени от ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“ и за които след 01.01.1997 г. липсват данни в Р.. От извършената проверка на разплащателната документация на ДФ „С.“ е установено, че липсват данни за лицето Г. Д. Н. за периода от м.09.1992 г. до м.

12.1999 г.

След извършена преценка, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е издало разпореждане №[ЕГН]/26 от 30.03.2018 г., с което е отказано отпускане на исканата лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицето с оглед недоказване наличието изискуемия осигурителен стаж за придобиване на право на пенсия. Същото е оспорено, като с Решение № 2153-21-123 от 11.05.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град е потвърдено.

В рамките на срока за това от страна на Н. е подадена жалба пред съда, в която са оспорени разпореждането и потвърдителното решение.

Правни изводи.

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

При преценката за законосъобразност на административните актове на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че решението и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в надлежната форма. При постановяване на разпореждане [ЕГН]/26 от 30.03.2018 г. и Решение № 2153-21-123 от 11.05.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата на Н. не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от категорията на отменителните основания по чл.146, т.3 от АПК.

Основание за отказа на пенсионния орган да отпусне исканата от А. пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на параграф 4, ал.1 от ПЗР на КСО, е че същият няма изискуемият сбор за осигурителен стаж и възраст от 100 точки. Релевантно за правния спор в случая е правилно ли е отказано да бъде зачетено за осигурителен стаж времето, както следва: 01.06.1979 г. - 01.10.1980 г. на длъжност „ел.монтър по ремонт на машини в леярен цех" и 24.10.1982 г. - 31.12.1991 г. на длъжност „ел.монтър по ремонт на машини в леярен цех" в Железопътен завод "Г. Д." - С., както и времето 01.01.1992 г. - 02.09.1996 г. и 01.09.1997 г. - 31.12.1999 г. на длъжност „ел.монтър по ремонт на машини в леярен цех" в ДФ "С." - СМИ „Строймашремонт".

За да достигне до правния извод обективиращ оспорения отказ, административния орган е извършил задълбочен анализ на представените документи от осигурителя.

По представените от Н. документи касаещи стажа му в Ж. „Г. Д.", съдът намира следното.

Касае се за следните документи: 1.Трудова книжка № 1290/01.06.1979 г., изд. от Ж. „Г. Д."; 2.Удостоверение обр. УП-30 изх.№ Х1У-7/05.01.1992 г., изд. от Ж. „Г. Д.";

3. Удостоверение обр. УП-30 изх. № 41-3/23.01.2000 г.,
изд. от ДФ Строимашинженеринг"; 4. Удостоверение обр. УП-2 с
изх. № 41-2/23.01.2000 г., изд. от ДФ
„Строимашинженеринг“.

Относно Образец УП-30 № Х1У-7/05.01.1992 г., издаден от Железопътен завод - С., е подпечатан с печат с вписана в същия Ф Б. - Ж. „Г. Д.“ - С.. Съдът намира направеното оспорване по чл.193 ГПК, вр. С чл.144 АПК от страна на административния орган за успешно. Действително, както е установил и административния орган при извършената контролна проверка, това наименование на предприятието не отговаря на правноорганизационната му форма към датата на издаване на образца, тъй като наименованието Ж. „Г. Д.“ съществува до 1989 г., когато СГС регистрира под №27/25.04.1989 г. Държавна фирма „Транстехника“ С., във вр. с Решение на МС № 50/1989 г., съгласно което от обнародването в ДВ /направено в бр. 40/26.05.1989 г./ прекратяват дейността си изброени правни субекти, включително и Ж. „Г. Д.“. След създаване на Фирма Б. и по силата на нарочна заповед на МИП от 1990 г., заводът е включен в състава на новата държавна фирма под ново наименование - Железопътен завод - С.. В тази връзка безспорно се установява, че още през 1989 г. Ж. „Г. Д.“ е прекратен като самостоятелен правен субект и е част от състава на други фирми. В този смисъл, се установява, че към датата на заверката на удостоверение обр. УП-30 - 05.01.1992 г. и периода в трудовата книжка заверителния печат не съответства на действителното наименование на същия и правния му статут към посочената дата на заверката и сочи за неистинност на документа. В случая релевантна е съществуващата разлика между наименованието на предприятието, вписано като издател на образца - Железопътен завод -С., и наименованието на предприятието, с чийто печат същият е подпечатан - Ф Б. -Ж. „Г. Д.“ - С., която е недопустима при правилно и законосъобразно издаден документ. В този см. е Решение № 8216/25.06.2020г., постановено по адм. д. № 8922/2019 г. ВАС. Освен това в образца не е посочено къде се намират разплащателните ведомости, на основание на които е издадено удостоверението, което се явява липса на задължително изискуем реквизит.

По отношение на Трудова книжка №1290/ 01.06.1979 г., изд. от Ж. „Г. Д.“ -С. се установява, че на стр. 1 не са вписани своевременно данни за паспорт, което е недопустимо при оформянето на трудовата книжка, като е вписан паспорт изд на 22.10.1982 г. от МВР Горна О.. Съгласно представените по делото документи за правоприемство и преобразуване през годините на държавните обединения се установява, че в трудовата книжка, за времето на стажа от 1979 г. до 1991 г. не са отразени хронологично тези промени на правноорганизационната форма на предприятието. Държавно стопанско обединение /Д./ "Български държавни железници" е образувано с ПМС №27 от 20.11.1970 г. за образуване на Държавни стопански обединения /обн.ДВ. бр.5 от 19.01.1971 г./ като с Разпореждане на МСет №125 от 16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс /обн.ДВ,бр.68/1976 г./ е образувано Стопанско обединение /СО/ "Български държавни железници"- [населено място] на основата на Д. "Б.". В печата, с който на 01.10.1980 г. е оформен в трудовата книжка първия периода в Ж.,

не съдържа запис в него - СО Б. /стр. 11/, а съдържа печат Ф Б. - „Г. Д.“, което сочи антидатиране на записа, тъй като Фирма Б. е създадена по силата на нарочна заповед на МИП от 1990 г. и не е съществувала към 1982г. Аналогична разлика съществува и в втория запис, направен в трудовата книжка за периода 24.10.1982 г. - 31.12.1991 г. /стр. 13/, същият е подпечатан с печат с вписана в същия ДФ Б. – „Г. Д.“, което наименование на предприятието не отговаря на действителното наименование на завода към 1991 г. Предвид изложеното се установяват редица външни несъответствия и недостатъци както по отношение на вписванията и заверката на стажа в Ж. „Г. Д.“ в трудовата книжка, така и в обр. УП-30 № Х1У-7/05.01.1992 г., които категорично разколебават тяхната доказателствена сила.

Успешно е и проведеното оспорване по инициатива на ответната страна, която носи доказателствената тежест за това по реда на чл.193 ГПК, вр. С чл.144 АПК на Образец УП-30 №41-3/23.01.2000 г. за периода от 01.01.1996 г. до 02.09.1996 г., на длъжност „ел.монтьор по ремонт на машини в леярнен цех“ и Образец УП-2 №41-2/23.01.2000 г. за осигурителен доход за периода от 01.01.1993 г. до 31.12.1995 г., от 01.09.1997 г. до 31.12.1997 г., от 01.01.1998 г. до 31.12.1998 г., от 01.01.1999 г. - 30.06.1999 г., от 01.07.1999 г. до 31.12.1999 г. В двата документа е посочено, че „ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“ е правопреемник на СО „Вагоностроене“ и ДФ „Транстехника“ със Заповед № 54/14.06.1990 г. на МИП“, което не се подкрепя от приетите по делото доказателства. Видно от т.2 на Заповед № 54/14.06.1990 г. на МИП, образуваната фирма с държавно участие „С.“ е ..правопреемник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „ Транстехника“ - С., образувана с Решение № 50 на Министерския съвет от 1989 г“. Според заповедта, ДФ „С.“, поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „ Транстехника“ по баланса ѝ към 31 май 1990 г.“. Във връзка с цитираната заповед, с Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф.д. № 2839/89 г. по описа на СГС е регистрирано прекратяване на ДщФ „С.“ като имуществото ѝ - активи и пасиви, се поема от Държавна фирма „С.“. В този смисъл не е налице универсално правопреемство между ДФ „Транстехника“ и ДФ „С.“, за да се приеме, че последното е правопреемник на СО „Вагоностроене“. В този смисъл, по категоричен начин се установява, че ДФ „С.“ не е правопреемник и на леярния цех на СО „Вагоностроене“, а още по-малко такова може да е едно от неговите поделения - СМИ „Строймашремонт“, поради което от негово име не могат да бъдат издавани удостоверения за стаж, придобит на длъжност „ел. монтьор по ремонт на машини в леярнен цех“.

В удостоверение УП-30 №41-3/23.01.2000 г. не е посочено къде се намират ведомостите за заплати, въз основа на които е издадено удостоверението, съгласно разпоредбата на чл.40 от НПОС, което се явява липса на изискуем реквизит на същото и пречатства неговата проверка. По отношение на външните белези на удостоверенията и тяхното съдържание релевантно се явява обстоятелството, че през 1997 г. ДФ "С." е обявена в несъстоятелност и е определена начална датата на неплатежоспособността - 31.03.1993 г. Това обстоятелство не е отразено в издадените през 2000 г. удостоверителни документи, въпреки изричното изискване на закона при наименованието на фирмата да бъде отбелязано, че е в несъстоятелност. Съгласно доклад от 07.04.1997 г. на Г. Т. Х., назначен за временен синдик на ДФ "С.", е установено, че липсват отчетни документи, като в т. 1 на стр. 4 недвусмислено е

подчергана "липсата на каквато и да е документация" на фирмата, както и факта, че фирмата съществува де юре. но де факто я няма". Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997 г. от събранието на кредиторите на ДФ "С.", на което е приет доклада на синдика, съгласно който протокол, в присъствието на Щ. Щ. - директор на ДФ "С.". е прието, че "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". В хипотезата на унищожен архив и липса на каквато и да е дейност и документация към 07.04.1997 г. - факти, неоспорени от директора на фирмата, категорично се установява, че представените от жалбоподателя удостоверения са неверни. Удостоверените с тях обстоятелства, че жалбоподателят е работил до 31.12.1999 г. и е получавал осигурителен доход в посочените размери, които значително надхвърлят средномесечната заплата за страната, респ. следномесечния осигурителен доход след 01.01.1997 г. при положение, че фирмата е била неплатежоспособна от 31.03.1993 г., следва да се приеме като доказателства за неистинност на удостоверителните документи.

От представения образец УП-30 се установява, че с него се обхваща период, включващ период от време от 01.01.1997 г. до 31.12.1999 г., за който по силата на Инструкция №1 на НОИ работодателят задължително подава данни за осигурените при него лица в Регистъра на осигурените лица, но извършена проверка в същия се установява, че в периода 01.01.1997 г.-31.12.1999 г. за Г. Н. не се съдържат данни да е работил като лице, наето по трудов договор в ДФ "С." - СМИ „Строймашремонт“. Нещо повече в хода на образуваното пенсионно производство при служебна проверка от контролните органи е издадена служебна бележка изх.№4022-21-4137#1/11.01.2018 г. удостоверяваща осигурителен стаж в периода 01.01.1998 г. - 31.01.1998 г. в качеството му на самоосигуряващо се лице чрез [фирма].

С оглед на изложеното, съдържанието на оспорените удостоверителни документи, издадени от името на ДФ "Строймашинжинеринг" СМИ „Строймашремонт" е успешно оборено в рамките на производството по чл.193 ГПК, тъй като са налице достатъчно доказателства, които сочат, че вписаното в тях е недостоверно от фактическа страна.

В хода на образуваното производство по реда на чл.117 от КСО от Г. Д. Н. е депозирано заявление вх.№4004-21-3287/04.03.2020 г. с искане да му бъде заверена осигурителната му книжка в периода 01.01.1998 г.-31.01.2006 г. По повод на заявлението е извършена заверка на осигурителната му книжка на 09.03.2020 г. и удостоверен осигурителен стаж в периода 01.01.1998 г. - 31.01.2006 г. в качеството му на самоосигуряващо се лице чрез [фирма]. Обстоятелството, че жалбоподателят е упражнявал трудова дейност чрез [фирма] и последният има удостоверен осигурителен стаж в периода 01.01.1998 г.-31.12.1999 г., разколебава истинността на документите за положен при ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт" стаж, тъй като ако в действителност същият е подлежал на осигуряване по трудово правоотношение, не е подлежал на осигуряване като самоосигуряващо се лице, съгласно чл. 2. ал.2 от Наредбата за обществено осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия или търговия, или работещи без трудово правоотношение (обн. ДВ, бр.58/1992 г. - отм., действащата към 1998 г.).

Предвид изложеното административният орган законосъобразно е отказал да зачете осигурителен стаж на Н. и да му отпусне ЛПОСВ по чл. 68, ал. 1-2 КСО и § 4, ал. 1 ПЗР на КСО. В същия смисъл е практика на Върховния административен съд по сходни казуси: решение № 3699/11.03.2020г. по адм. дело № 9889/2019 г., решение № 3210/06.03.2019г. по адм. дело 2706/2018 г., решение № 6235/24.04.2019г. по адм. дело № 13379/2018 г., решение № 9785/21.07.2017г. по адм. дело № 2465/2017 г., решение № 15922/19.12.2018г. по адм. дело № 238/2018 г. всички по описа на ВАС, шесто отделение.; Решение № 6629/02.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 3761/2021 г.; Решение № 10559/19.10.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6629/2021 г.

Доколкото се установи, че административното решение, което е било предмет на съдебния контрол съгласно чл. 118 от КСО, и потвърденото с него разпореждане, са издадени при спазване на материалноправните изисквания за законосъобразност и не страдат и от други пороци по чл. 146 от АПК, то жалбата се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Относно разноските :

С оглед изхода на спора и предвид фактическата и правна сложност на същия, извършените процесуални действия и на основание чл. 143, ал. 4 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК в съответствие с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, А. следва да бъде осъден да заплати в полза на Териториално поделение на НОИ – С. град съдебни разноски в размер на 100 лева - възнаграждение за юрисконсулт.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. Н. с ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-123 от 11.05.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата на Н. срещу Разпореждане № [ЕГН]/26 от 30.03.2018 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на § 4, ал.1 от ПЗР на КСО по заявление вх. №МП-139169 от 25.11.2014 г.

ОСЪЖДА Г. Д. Н. с ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на Териториално поделение на НОИ – С. град съдебни разноски в размер на 100 лева (сто лева) - възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховният административен съд на Република България в четринадесет дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: